

PROJEKTY

Światowy Dzień WŻCh 2021: Rozradujmy się w Duchu Świętym. Zgromadźmy się, żeby rozeznawać i działać!

Nr 175, grudzień 2020

Oryginał: j. angielski

„Na to rzekła Maryja: «Oto Ja służebnica Pańska,
niech Mi się stanie według twego słowa!»
Wtedy odszedł od Niej anioł..”
Łk 1,38.

W przyszłym roku upamiętnimy 500. rocznicę nawrócenia św. Ignacego do życia w Duchu. Towarzystwo Jezusowe i Rodzina Ignacjańska będzie świętować ten czas jako rok ignacjański „Ignacy 500” (20 maja 2021 – 31 lipca 2022). Jak Maryja, która usłyszała na zaproszenie Boga i odpowiedziała na nie, przez anioła Gabriela, żeby wydać na świat Jezusa, św. Ignacy zauważył poruszenia Ducha Świętego w sobie i doświadczył nowości życia. Znamienne, że św. Ignacy doświadczył nawrócenia w roku swojej rekonwalescencji po obrażeniach odniesionych w walce. Od około roku nasz świat funkcjonuje na różnych etapach kwarantanny lub restrykcji ograniczających poruszanie się z powodu pandemii. Jako wspólnota ignacjańska, możemy jednak świętować to, w jaki sposób Duch Święty pracuje przez te niedogodności i przynosi dary, które wydają trwałe łaski.

Wśród tych łask szczególną naszą wdzięczność budzą te ignacjańskie duchowe i wspólnotowe praktyki, które pomagają nam rozwijać kulturę rozeznawania, gdy usiłujemy wypełniać Misję Boga w naszym życiu. W szczególności jesteśmy wdzięczni za proces wspólnotowego rozeznania, który pomaga pracować nam jako członkom WŻCh i wielu innym ludziom w procesie podejmowania decyzji i zaangażowaniu w działania mające na celu tworzenie ukochanej wspólnoty, szczególnie na rubieżach, gdzie życie jest szczególnie bezbronne lub marginalizowane.

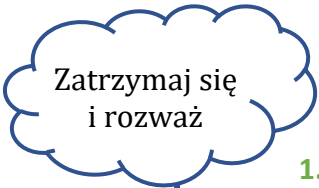
I. Promowanie kultury rozeznawania

Na Zgromadzeniu Ogólnym w Buenos Aires, prowadzeni przez Ducha Świętego, rozpoznaliśmy nasze doświadczenie rozeznawania wspólnotowego, opartego na duchowości ignacjańskiej, jako szczególny dar, którym możemy się dzielić z Kościołem i światem.

Osobiste i wspólnotowe życie duchowe jest konieczne do rozeznawania. Propagowanie rozeznawania jest propagowaniem kultury, która pozwala odkrywać poruszenia Ducha, pomagając ludziom podejmować lepsze decyzje dla wspólnego dobra w zwyczajnych relacjach,

w rodzinie, życiu społecznym, organizacjach, Kościele, ekologii, ekonomii, edukacji, polityce itd. Papież Franciszek podkreśla doniosłość rozeznawania w każdym ze swoich niezwykłych dokumentów: *Evangelii Gaudium*, *Amoris laetitia*, *Laudato Si'*, *Gaudete et exultate*, *Christus vivit*, *Querida Amazonia* i *Fratelli tutti*. Dzielenie się i wspieranie praktyki rozeznawania w różnych kontekstach społecznych, szczególnie tam, gdzie życie jest bardziej kruche, jest jedną z najlepszych posług WŻCh w tej Misji.

Fundamentalne dla naszej duchowości i sposobu postępowania są *Ćwiczenia duchowe* św. Ignacego Loyoli, które mają początek w jego rekonwalescencji po bitwie w Pampelunie 500 lat temu. Jako źródło pogłębiania osobistej relacji z Chrystusem w kontekście życia danej osoby, *Ćwiczenia duchowe* oferują metody rozważania pozwalające na zintegrowanie doświadczenia, wewnętrznych poruszeń, zrozumienia i procesu podejmowania decyzji moralnych. W kontekście naszej obecnej rzeczywistości wiele bitew oraz rekonwalescencji wymaga naszego rozeznawania i nawrócenia.



Zatrzymaj się
i rozważ

1. W jaki sposób nasza wspólnota może zapewnić swoim członkom formację według *Ćwiczeń duchowych*?
2. W miarę jak Twoja wspólnota odczytuje znaki czasu w nowych warunkach, jakie są obszary potrzebujące rozeznania i nawrócenia?

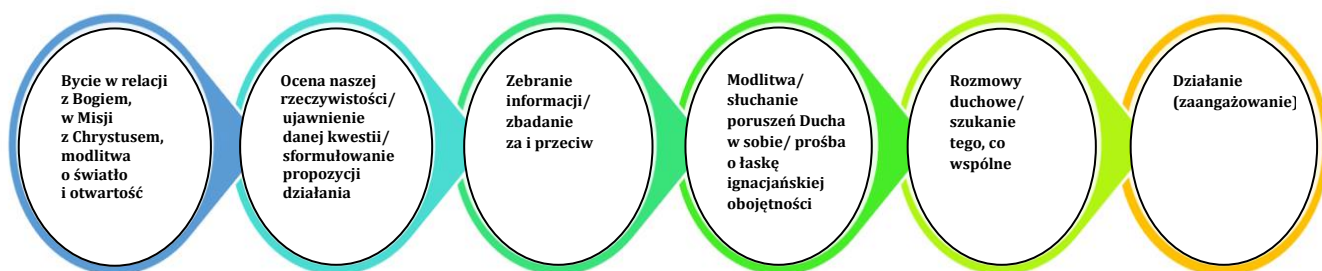
II. Rozeznanie wspólnotowe

Nasz Kościelny Asystent Światowy, Arturo Sosa SJ, napisał *Letter on Discernment in Common* (*List o wspólnym rozeznawaniu*) do wszystkich w Towarzystwie Jezusowym (27 września 2017). Podkreślił kilka właściwości rozeznawania wspólnotowego: **(a)** odpowiedni wybór rozeznawanej kwestii, **(b)** ustalenie, kto powinien wziąć udział w rozeznawaniu i dlaczego, **(c)** wolność wewnętrzną, **(d)** jedność umysłów i serc, **(e)** znajomość metody rozeznawania, **(f)** wspólną modlitwę, **(g)** rozmowę duchową, **(h)** systematyczną praktykę rachunku sumienia, **(i)** ustalenie, jak ma być podjęta nasza ostateczna decyzja, pokładając całą naszą ufność w Bogu.

Rozeznawanie wspólnotowe dotyczące podjęcia jakiegoś zaangażowania może zacząć się w rozmaity sposób: propozycją jednego lub więcej członków, którzy zauważyli potrzebę lub niesprawiedliwość, sugestią animatora lub koordynatora który spostrzega powtarzające się pragnienia członków do podjęcia zaangażowania, prośbą spoza wspólnoty, doświadczeniem, które inspiruje jednego lub więcej członków wspólnoty, odkryciem, że wspólnota jest zbyt zamknięta lub skoncentrowana na sobie i byłoby to korzystne, żeby otworzyła się na innych itp.

Poniższy schemat pokazuje elementy, które „przeplývają przez” proces rozeznawania we wspólnocie. Elementy te niekoniecznie występują dokładnie w takiej kolejności, ani też nie zawsze występują we wszystkich możliwych krokach. Schemat ukazuje ogólny przegląd tego procesu. Głębsze wyjaśnienie wymagałoby więcej czasu i przestrzeni. Przedstawiamy tylko zachętę, ponieważ chcemy usłyszeć o doświadczeniach naszej światowej wspólnoty. Wierzmy, że Wasze

relacje mogą pomóc lepiej zilustrować to doświadczenie, głębiej, szczegóły, niuanse procesu rozeznawania wspólnotowego – dla wspólnego dobra polepszenia i pogłębienia naszego całościowego pojmowania.



III. Nauka płynąca z naszych własnych doświadczeń

Najlepszym sposobem, żeby nauczyć się rozeznawania, jest praktykowanie rozeznawania w naszej wspólnoty. Wiemy, że w każdej ze wspólnot istnieje bogactwo płynące z doświadczenia i jesteśmy bardzo zainteresowani wymianą i dzieleniem się naszymi relacjami ze wspólnotowego rozeznawania, relacjami, które mogą pokazać innym ten proces i zainspirować ich do podjęcia go.

W Buenos Aires nasi członkowie uczestniczyli w procesie rozeznawania wspólnotowego i zostali zachęcani do „przeniesienia namiotu spotkania” do swoich wspólnot i innych miejsc wspólnotowych spotkań z Bogiem oraz wspólnego szukania daru rozeznawania. Wiele Wspólnot Krajowych z różnych kontynentów stosuje proces rozeznawania w swojej unikalnej rzeczywistości, aby słuchać wezwania Boga. Wielu podzieliło się tym, jak skorzystali z tego doświadczenia i zyskali głębsze zrozumienie tego, czym jest wspólnotowe rozeznawanie.

Poniżej przytaczamy kilka zwięzłych przykładów procesu rozeznawania wspólnotowego i projektów naszych wspólnot w różnych częściach świata.

- 1) Projekt parafialny.** Nowa wspólnota WŻCh w jednej z parafii ma silne poczucie uczestniczenia w misji Chrystusa; każdy wyraża silne pragnienie, żeby zrobić coś razem. Wyrażają również zaniepokojenie izolacją i brakiem łączności, których ludzie doświadczają w obecnym czasie pandemii. Animator zaprasza ich do rozeznania propozycji wspólnego projektu i razem przeznaczają dwa spotkania na modlitwę, zbierają informacje od proboszcza parafii, formułują propozycje, wyrażają za i przeciw, prowadzą rozmowy duchowe, aż osiągną konsensus co do jednego projektu polegającego na napisaniu listów do członków wspólnoty parafialnej, którzy mogą się czuć odizolowani w czasie pandemii.
- 2) Pracując z bezdomnymi, wspólnota rozeznaje jak lepiej im służyć.** Widząc potrzeby bezdomnych migrantów w swoim mieście, wspólnota WŻCh rozeznała wspólnotowo i zdecydowała zbudować schronisko dla bezdomnych. Po podjęciu decyzji i rozpoczęciu działań, członkowie WŻCh uświadomili sobie potrzebę większej pomocy, ale także potrzebę podniesienia świadomości samych bezdomnych. Zorganizowali serię spotkań grupowych, zapraszając kilkanaścioro młodych członków, w celu rozważenia i rozeznania, jak mogliby uczestniczyć we wspólnotowym duszpasterstwie na poziomie osobistym wspólnotowym. Zaprosili tych młodych ludzi, aby usiedli z bezdomnymi, wysłuchali ich historii, żeby towarzyszyli im i zobaczyli ich jako tych, którzy są ukochani przez Boga. To był proces słuchania Ducha, zrozumienia potrzeb ludzi, którym służą, pokazywania

dyspozycyjności na wezwanie wspólnoty w wielu sesjach rozmów duchowych. To piękny sposób pokazania, jak wspólnota może zespołowo rozeznąć odpowiedź na wezwanie lub rzeczywistość społeczną.

3) Krajowe duszpasterstwo migrantów. Krajowa WŻCh rozeznała razem, jak świecka tożsamość WŻCh mogłaby przynieść pozytywną zmianę w Kościele. Dlatego zdecydowali przyczynić się do odnowienia duchowości świeckich przez programy formacyjne i rozwinąć centra apostołskie na biednych obszarach, żeby służyć zmarginalizowanym. Ważnym elementem w ich procesie jest dzielenie się raportem pracy, jak również rewizja przeprowadzana w Zgromadzeniu Narodowym każdego roku. To dzielenie i rewizja ich duszpasterstwa stały się podstawą nieustannego rozeznawania zgodnie ze znakami czasu. Ich otwartość na Boga doprowadziła do utworzenia centrów apostołskich, które powstały, by służyć migrantkom i biednym dzieciom. Z czasem przekształciły się one w multikulturowe centra rodzinne. Nie był to spokojny proces. Na pewnym etapie, kiedy więcej nowych członków myślało o skali pracy w centrach, obawy i trudności wydawały się wzmacniać. Członkowie zaczęli mieć różne opinie i oczekiwania co do centrów. Z pomocą animatora zaczęli proces rozeznawania, żeby kontemplować miłość Boga w działaniu. Dzięki ich doświadczeniu wiemy, że rozeznawanie nie jest łatwym procesem. Czasami mogą obudzić się negatywne uczucia i lęki, ponieważ wszyscy jesteśmy ludźmi. Ważne, żebyśmy wrócili do korzeni i znowu zaczęli razem rozważać i modlić się. Im bardziej cierpliwi i spokojni jesteśmy, tym łatwiej możemy usłyszeć głos Boga. Co więcej, proces RPWR (Rozeznawanie – Posyłanie – Wspieranie – Rewizja) również pozytywnie przyczynia się do wspólnotowego rozeznawania.

4) Nasiona na terenach konfliktów. Ci członkowie WŻCh mieszkają w regionie, gdzie występuje duża polaryzacja i konflikty. Zaniepokojenie tą sytuacją skłania ich do zaproszenia członków innych wspólnot WŻCh z tego samego regionu, żeby wspólnie rozeznąć ten problem. Po kilku spotkaniach modlitwy, rewizji, propozycji i rozmów duchowych, decydują zorganizować *przestrzeń pojednania*. Zapraszają członków ze wszystkich części regionu i stosują metodę słuchania, dzielenia i ustalenia wspólnych zasad. W tych stworzonych przez nich przestrzeniach, gdzie ludzie mogą prowadzić dialog i wyrażać swoje przekonania, rozwijają lepsze zrozumienie siebie wzajemnie, postrzegając innych jako prawdziwych ludzi wartych ich troski. Dzięki szerszemu otwarciu tego procesu, ich świadectwo zasad braterstwa i dialogu opartego na szacunku zainspirowało innych. Nie rozwiązywali oni problemu politycznego, ale zaproponowali ziarna nadziei i braterstwa w środku pola walki. To wezwanie do kultury rozeznawania.

5) Przystąpienie do międzynarodowego ruchu ekologicznego.

Formujący się międzynarodowy ruch ekologiczny zaprasza WŻCh do członkostwa. Rada Wykonawcza rozważa tę prośbę i rozeznaje, czy do niego przystąpić. Przeprowadza rewizję tej propozycji przez rozważenie, na czym będzie polegało to uczestnictwo, jak dobrze to rezonuje z priorytetami WŻCh i zaleceniami WŻCh z poprzednich zgromadzeń oraz jak to zaangażuje członków WŻCh. Przynosząc to wszystko na modlitwę, wspólnota czuje potwierdzenie, że ruch ten pochodzi od Ducha Świętego i jest w zgodzie z poruszeniami wyrażonymi na Zgromadzeniu w Libanie, związanymi z rubieżami ekologii, oraz odnosi się do przesłania Papieża Franciszka w *Laudato Si* na temat potrzeby odpowiedzi na nagłą płacz Ziemi na całym świecie. Decydują się przystąpić i zachęcić swoich członków do uczestnictwa poprzez komunikację na Facebooku, inicjatywy jezuitów i sieci ignacjańskie, jak również swoich członków w ONZ.

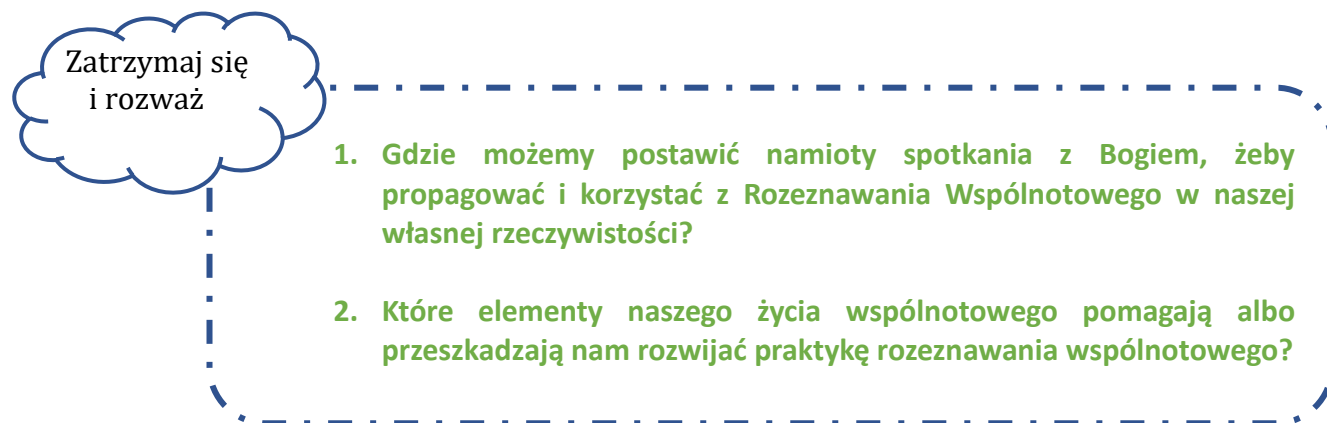
IV. Stawianie namiotów rozeznawania wspólnotowego

W Księdze Wyjścia naród wybrany postawił Namiot Spotkania na pustyni. Imponujące doświadczenie duchowe ze Zgromadzenia w Buenos Aires, również miało miejsce wewnątrz

namiotu – dużego, białego namiotu w środku biednej okolicy na peryferiach Ameryki Łacińskiej. W tym namiocie czuliśmy, że główną umiejętnością WŻCh jest otwarcie i prowadzenie procesu rozeznawania.

Jako członkowie WŻCh jesteśmy zachęteni do przeniesienia tego namiotu (świętej przestrzeni przeznaczonej do znajdowania Boga) do tych rzeczywistości, które są w potrzebie. Bóg mówi do nas w naszej osobistej ludzkiej rzeczywistości – na pustyniach, w górach, dolinach, miastach, na rubieżach itd. – gdziekolwiek się znajdziemy. Biblijna historia rannego człowieka, którym zaopiekował się Samarytanin, jest surowym przypomnieniem, żeby nie przeoczyć cierpiącego i biednego pośród nas. Od czasu naszego Zgromadzenia w Libanie w 2013r. jesteśmy szczególnie uwrażliwieni na te obszary rubieży dotyczące rodziny, młodzieży, ekologii i biedy. Proces naszego rozeznawania wspólnotowego może nam towarzyszyć w decydowaniu, gdzie i jak najlepiej działać. Nasza umiejętność jest uniwersalna. Namiot spotkania może być postawiony w jakimkolwiek wydarzeniu, w jakimkolwiek miejscu i dla jakiegokolwiek osoby.

Zainspirowana doświadczeniem z Buenos Aires, Światowa Rada Wykonawcza potwierdziła biblijny koncept: mamy postawić namiot wspólnotowego spotkania z Bogiem, aby razem szukać darów Rozeznawania.



Zatrzymaj się i rozważ

1. Gdzie możemy postawić namioty spotkania z Bogiem, żeby propagować i korzystać z Rozeznawania Wspólnotowego w naszej własnej rzeczywistości?
2. Które elementy naszego życia wspólnotowego pomagają albo przeszkadzają nam rozwijać praktykę rozeznawania wspólnotowego?

Z pewnością wiecie, jak dzielić się praktyką rozeznawania wspólnotowego w naszym codziennym życiu, tam gdzie pracujecie i mieszkacie. Jeżeli chcemy znaleźć sposoby budowania namiotu rozeznawania, potrzebujemy doświadczyć i pogłębić prawdziwe znaczenie naszej duchowości. Potrzebujemy odczuć zapotrzebowanie na rozeznawanie w naszym społeczeństwie, które potrafi być wypełnione hałasem, powierzchownością, naciskami społecznymi i osądami. Potrzebujemy odczuć współczucie, dzieląc się tym, czego się uczyliśmy. Potrzebujemy odczuć w naszych sercach pasję dla ewangelicznego przesłania Jezusowej Radości, Jedności, Pokoju i Miłości. Chcemy rozradować się razem w Duchu! Jak Maryja i Ignacy chcemy być uważni na poruszenia Ducha Świętego w naszych sercach i być dyspozycyjni do odpowiedzi: żeby Pogłębiać, Dzielić się i Iść Naprzód!

Zaproszenia!

Prześlij relacje!

- Prosimy wszystkie wspólnoty (narodowe i lokalne), by podzieliły się swoimi doświadczeniami Rozeznawania Wspólnotowego! W ten sposób możemy ulepszyć nasze praktyki i zainspirować innych
- Prześlij do: - exsec@cvx-clc.net

Ulepszaj rozeznawanie!

- Zespoły Formacyjne i Regionalne zachęcamy do rozwijania źródeł i procesów, żeby pomóc w pogłębianiu Kultury Rozeznawania i dzielenia się praktykami Rozeznawania Wspólnotowego w ramach, pomiędzy i ponad wspólnotami lokalnymi.

Dziel się radością!

- Sztuka i piękno są ważne, żeby świętować i dzielić się naszą radością!
- Zapraszamy wszystkie wspólnoty i wszystkich członków, żeby podzielili się zdjęciami, wizerunkami, wytworami artystycznymi, filmami, przesłaniami itd. w mediach społecznościowych na Światowy Dzień WŻCh - 25 marca 2021.
- To może być zdjęcie waszej wspólnoty lub jakiegokolwiek inne przedstawienie wyrazu waszej wdzięczności za łaski otrzymane przez WŻCh i duchowość ignacjańską.
- Użyjcie hashtag w waszych mediach społecznościowych (Instagram: @cvx-clc; Twitter: @CVX_CLC; Facebook: CVX-CLC) #WeAreCLC, #SomosCVX, #NousSommesCVX, #Ignatian Family

Ann Marie BRENNAN • Daphne HO • José DE PABLO SJ • Fernando VIDAL
Catherine WAIYAKI • Najat SAYEGH • Denis DOBBELSTEIN
Diego PEREIRA • Manuel MARTÍNEZ

Rzym, 8 grudnia 2020 r.

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny